

Můj život v čekárně

Do svých deseti let si takřka nic nepamatuji. Od deseti výš si pamatuji jen to, že jsem toužebně čekala, až budu dospělá.

Dočkala jsem se, ale rodiče na mě přesto při odchodu z domova křičeli: „Do jedenácti ať seš doma. Až budeš vdaná, tak si dělej co chceš!“

Hrozně moc jsem si přála dělat si konečně co chci, a tak jsem se provdala. A čekala jsem dál.

Čekala jsem, až se můj novomanžel vrátí z fotbalového tréninku, z kuželek, z hospody, čekala jsem, až budeme mít vlastní byt, kde mi tchyně nebude vyčítat každodenní koupel, plýtvání elektřinou a to, že splachuji, i když jdu „jen na malou“. Čekala jsem první dítě.

Po večerech jsem pletla dětské bačkůrky a čekala, že se manžel usadí a bude ochotně trávit večery se mnou – klidně i před televizní obrazovkou.

Bylo to jako čekat na Godota.

Po devíti měsících bobtnání a vskutku úporného čekání jsem doufala v hladký, typicky příručkový porod ve stylu indiánských žen, které sesednou z koně, odrodí dítě, zabalí ho do šátku, vyhoupnou se zpět do sedla a dohoní družinu. Kdyby mi na porodním sále dali na výběr, zvolila bych raději palečnice a lámání v kole než spontánní přirozený porod, na kterém bylo přirozené jen to, že jsem

si přirozeně nic tak děsivého nepředstavovala ani v nejtemnějším snech.

Logicky jsem tedy čekala, že mě novopečený tatínek dojatě zasype květinami a vděkem. Na láskyplné zasypávání jsem čekala tak intenzivně, že jsem měla oči vybrečené do velikosti a barvy brusinek, ale manžel byl nezvěstný. Když se po deseti dnech vynořil z ilegality, byl stíhlejší o několik tisícovek našich těžce naškudlených úspor. Čekala jsem upřímnou lítost. Byl z oslav narození prvního syna natolik vyčerpán, že mu na projevy lítosti či omluvu nezbylo sil.

Čekala jsem, že mi bude aspoň trochu pomáhat. Čekala jsem, že bude trávit víc času s námi místo s kamarády. Čekala jsem, že dospěje. Dřív než jsem se dočkala přerodu svého muže v muže svých snů, už jsem čekala opět dítě.

Čekala jsem, že druhý porod bude mnohem snadnější než ten první, jak praví brožurky pro těhotné, které sepsali samí jistě velice fundovaní muži. Bylo to snadné asi jako vykadit kaktus o velikosti silničního patníku.

Čekala jsem, že v našem novém bytě budeme mít k sobě s manželem blíž. Bližší než my dva si bezpochyby jsou i orangutan s hrabošem polním.

Čekala jsem, až konečně obléknu cokoliv, co nebude v pase do gumy nebo z devadesátiprocentní lycry. Čekala jsem, až zaručeně fungující vitaminový přípravek navrátí původní tvar mému kojení zdecimovanému poprsí silně připomínajícímu uši kokršpaněla.

Čekala jsem, až synové povyrostou. Až se v noci zase vyspím, až si budu moci při návštěvě toalety opět zavřít dveře, až přestanu přepočítávat každou novou sukni na kila mandarinek pro děti a automaticky krájet jakékoliv

jídlo na talíři, byť by to byl talíř zcela neznámého přisednavšího si člověka v restauraci.

Čekala jsem, až se budu moci vrátit do zaměstnání, protože sisyfovská práce v domácnosti mi kousek po kousku okrajovala mozek až zbylo sotva zrnko máku.

A taky jsem příliš často čekávala ve frontách na poště, v lékárně, s nákupním vozíkem u pokladen, na syny před školou, v ordinacích u dětského lékaře, na tramvaj, na zázrak...

Čekala jsem, až skončí karanténa mladšího syna, který onemocněl příušnicemi, a v tom je dostal starší. Čekala jsem, až mi v práci zvednou plat alespoň do výše platu kolegy, který polovinu pracovní doby trávil brouzdáním na erotických stránkách internetu.

Čekala jsem, až se přežene manželova krize středního věku, přestane ho bavit v pořadí již pátá dvacetiletá podvyživená milenka a on se kajicně navrátí do mé vlídné náruče.

Čekala jsem, až nás rozvedou.

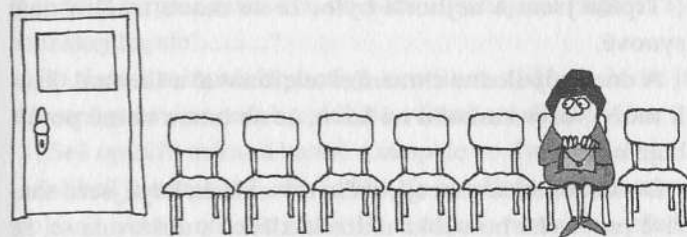
Čekala jsem, až přebolí, až přestanu v noci šátrat po sousedním polštáři, až nebudu přepínat televizi na jiný kanál, jakmile se tam nějací dva, kteří za to notabene dostali zapláceno, obejmou nebo políbí, až nebudu svému exmanželovi přát, aby ze dne na den zplešatěl a jeho sličná slečna dostala tyfus.

Čekala jsem, až se starší syn vylíže z puberty a začneme spolu zase normálně komunikovat, ale puberta přeskočila na mladšího syna jak blecha z jednoho toulavého psa na druhého.

Po večerech jsem sedávala doma v koutě a čekala, až mě najdou. Místo toho jsem začínala obrůstat pavučinami.

Čekala jsem, až mě po tabletkách s chrómem definitivně přejde chuť na sladké a po dvou letech nuceného celibátu chuť na sex. Spolehlivější by bylo investovat namísto do tabletek s chrómem do tabletek s bremem.

Čekám dál. Čekám, až konečně přijdu na řadu v čekárně na štěstí a andělská sestřička mi s úsměvem pokyne a řekne: „Další, prosím...“

Dobří holubi se vracejí, špatní chlapi nikoliv

Znáte to taky? Rovněž vám tvrdil, že to bylo naposledy, že ta o polovinu mladší a o polovinu štíhlejší žena prolétla jeho životem jako světlice – jen ho oslnila a pak zhasla a zmizela?

Já to tedy znám přímo důvěrně. Můj bývalý muž byl takřka fanatickým přívržencem zábavné pyrotechniky, světlice jeho životem létaly ob týden a protínaly moje srdce jak maso na rožni.

„Proč mu ty nevěry pořád trpíš?“ ptávaly se kamarádky.

„Prostě trpím,“ odpovídala jsem a myslela to doslovně.

Jednoho dne manžela oslepila světlice, která ne a ne pohasnout. Silou a intenzitou blesku útočila na naše třináct let staré manželství, až z něho zbylo jen spáleniště.

„Tentokrát je to opravdu naposledy,“ řekl mi můj drahý a za čtvrt hodiny přijeli stěhováci. „Vezmu si jen pár osobních věcí,“ pravil noblesně a s pomocí dvou udatných chlápků v montérkách dokázal během chvilky udělat z našeho útulného domova holobyt.

Trpěla jsem a nejhorší bylo, že se mnou trpěli i naši synové.

A dnes odpoledne exmanžel telefonoval a škemral, jestli může večer zaskočit na kávu, že se mnou nutně potřebuje mluvit!

Dobří holubi se vracejí, znělo mi v uších, když jsem snaživě pro svého holoubka uklízela klíčku a ujišťovala se, že i ta nejvytrvalejší světlice logicky jednou zhasnout musela.

Přišel přesně, ve dveřích mi předal velkou kytici, ale nepadl na kolena, aby kajícně žádal o odpuštění. Žádal

pouze o rozšíření titulu *bývalý manžel* i na *bývalý otec*: „Pochop přece... teď když se nám narodí to malé, nebudeme mít dost místa, aby k nám kluci mohli dál chodit.“

Pochopila jsem. Dobří holubi se vracejí, špatní chlapi (naštěstí) nikoliv...

Porozvodový manuál

Když si necháte rozvést vodu či elektřinu po baráku, děláte to s přesvědčením, že voda z kohoutku poteče, žárovky budou svítit, prostě že rozvod bude fungovat. Rozvod manželství nefunguje, to vám mohu potvrdit. Voda mi sice z očí teče, ale nejde zastavit. A vůbec nesvítím! Jsem pohaslá, prázdná a bez života. Já neprodělala rozvod, ale amputaci své drahé pŮlky.

Na internetu se dočítám, že záchrana zbývající opuštěné poloviny svazku je snadná. Příčinnivě si opisují rady, rozhodnuta okamžitě je vyzkoušet v praxi. Jako první krok je *ventilace bolesti a pocitu křivdy*. Otevírám okno v ložnici a zplna hrdla řvu do noci: „Ty hajzle! Hajzle! Ty svinskej hajzle!.....“

Po deseti minutách poctivé ventilace zjišťuji, že se jí účastní polovina našeho sídliště včetně staršího synka.

„Seš opilá?“ mžourá na mě rozespale ve dveřích ložnice.

Jelikož je nemožné, aby uvěřil, že se někdo před domem pokusil ukrást našeho třicet let starého wartburga, předstírám, že jsem náměsíčná.

Beze slov mi donese kýbl, postaví ho vedle postele a zmizí ve svém pokoji.

Jsou tři hodiny ráno, ventilace byla neúspěšná, o tom, že bych v ní pokračovala a brnkla kamarádce Julii, už ani neuvažuji.

Spát nedokážu, a tak hrdinně přistupuji k úkolu číslo dva, kterým je *přesvědčení svého srdce*.

Tato instrukce přísně zakazuje prohlížení všech společných fotografií a předmětů, jež by mohly drahouška připomínat.

Fotky včetně svatebních jsem nastříhala v den rozvodu na kousíčky a tři týdny je používala jako podestýlku pro křečka, všechny předměty, které by mohly exmanžela připomínat, si naštěstí vzal s sebou. Ale! Po bytě mi stále courají dvě jeho oživené napodobeniny. Stačí aby si ráno starší Méda levou rukou sladil čaj a současně ho pravou míchal, a už se mi do očí derou slzy. Anebo když mladší Běda vyleze ze sprchy, chodí po bytě v trenkách a ručníkem srolovaným do ruličky si masíruje záda... S tím nic nenadělám, syny si hodlám ponechat.

I další bod porozvodové terapie, kterým je *užívání si volného času*, budu plnit jen velmi obtížně. Rozvod ze mě učinil samoživitelku balancující na hranici chudoby, pečující o dva puberťáky, kteří denně zkonsumují tolik potravin co topmodelka za kvartál. Navzdory vysoké škole a doktorátu z občanského práva ve volném čase uklízím sousední dvanáctipatrový panelák, což si ani při nejlepší vůli užívat nesvedu. Ale poslední bod: *Vyvarovat se náplastí ve formě milenců*, ten mi půjde splnit snadno. Pokud nepočítám tlačenicí v městské hromadné dopravě, chlap o mě nezavádil ani nepamatují, i když připouštím, že bych si mileráda nějaký ten flastříček už dopřála.

Svítá a mně je jasné, že na porozvodovou krizi platí jediný lék jako na všechny ostatní bolesti a amputace. Chce to prostě čas...

Zaručená metoda

Léto definitivně skončilo a já zjišťuji, že jsem se letos pro nastupující chladné dny obalila tukem opět víc než loni. Bezpochyby proto, že už mi dlouho předlouho schází živočišné teplo. Mužské dlaně mě nerozpálily ani nepamatují, synové mě přerůstají a za vrchol projevů něhy vůči mé osobě považují přání dobrého jitra či pusy k narozeninám. A psa bohužel nemáme.

Je mi smutno, a tak všechn ten smutek tvrdošijně zajímám. Na osamělost výtečně zabírají višně v čokoládě, studentská pečť, bramborové lupínky, pistáciová zmrzlina a banánový koktejl. Má to však drobnou chybičku. Všechna tato antidepresiva mi přetékají přes opasek, skoro to vypadá, jako bych pod tričkem pašovala tři kila nakradených třešní.

„Ženská, co potřebuje chlapa, se musí zviditelnit jinak než tím, že zdvojnásobí svůj objem,“ sarkasticky komentuje moje čtyři kostky cukru do šálku kávy kamarádka Julie.

Má pravdu, já vím. Musím se konečně sebrat. Musím přestat na štěstí čekat, musím si ho sama najít. A jelikož rubensovské typy ne a ne vrátit se zpět do módy, nezbyvá nic jiného než mobilizace pevné vůle k pravidelnému cvičení a takřka sebedmrškačskému hladovění.

„Co blázníš?“ podivuje se Julie. „Dnes už nikdo nehubne touto zastaralou a neefektivní metodou! Kdepak diety a rotoped! Zaspala jsi dobu!“

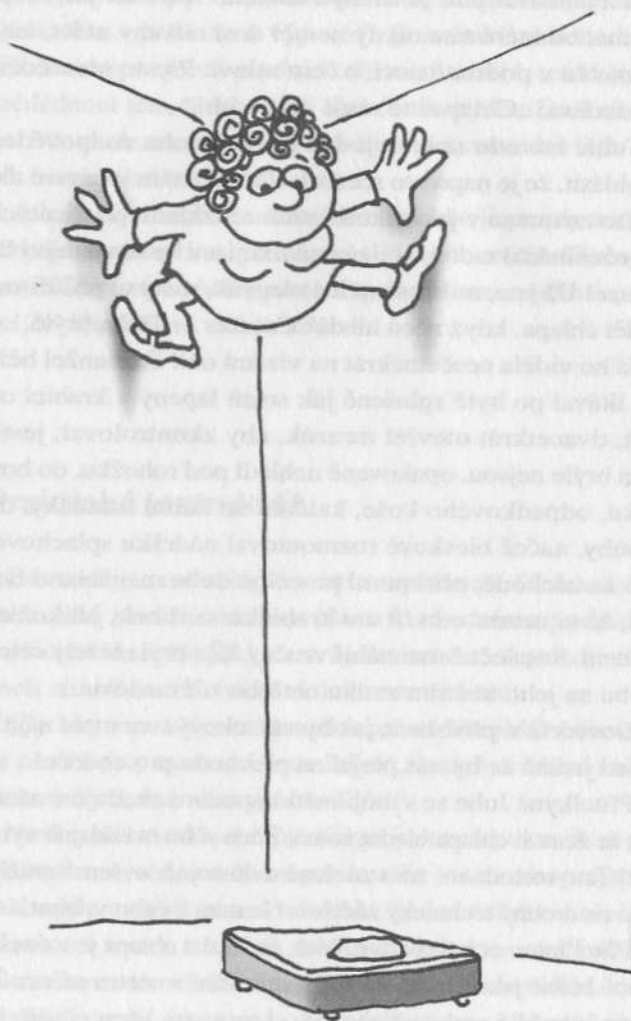
„A jak se tedy hubne? Operovat se nenechám!“

„Žijeme v jednadvacátém století! Na všechno jsou tabletky!“

„Tabletky na hubnutí?“ opáčím pochybovačně, ale kamarádčiných pětapadesát kilogramů živé váhy (navzdo-

ry pokročilé závislosti na čokoládě) mě poněkud zviklá. „Ovšem, jestli zhubnu bez cvičení, budu vypadat jak šarpej,“ namítnu ještě, ale to už mi přítelkyně podává brožurku. „Samozřejmě že musíš jíst i podpůrné přípravky na vyhlazení pleti, proti celulitidě, pro plnost poprsí...“ vyjmenovává dobrých deset minut vše, bez čeho se příští měsíce neobejdu, a shodou okolností má celý zkrášlovací arzenál v příručním kufříku. „Beru všechno!“ povídám v nečekaném přílivu optimismu.

Na vlastní oči jsem měla možnost spatřit, jak moje peněženka díky zakoupeným potravinovým doplňkům zhubla během chvilky nejmíň o polovinu... To by v tom byl čert, aby se mi to nepovedlo taky! A kdyby náhodou tabletky selhaly, zbývá mi stále ještě staré osvědčené hladovění. Půjde to samo, na jídlo už mi stejně žádné peníze nezbyly.

Na každém šprochu je pravdy trochu

„Největší chyba je chlapa hledat,“ povídá mi moje máma, od které táta nikdy neměl dost odvahy utéct, takže matka v podstatě neví, o čem mluví. Přesto přesvědčivě dodává: „Chlap si tě musí najít sám!“

Tuhle metodu uplatňuji dva roky a mohu zodpovědně prohlásit, že je naprosto scestná. Všem ženám v časové tísně (to znamená v jakémkoliv stadiu rozkladu po třicátých narozeninách) radím, ať jí nepraktikují ani ve stavu nejvyšší nouze! Už jste, milé osamělé kolegyně, měly tu příležitost vidět chlapa, když něco hledá? Cokoliv... Třeba brýle...

Já ho viděla nesčetněkrát na vlastní oči! Exmanžel běžně lítával po bytě splašeně jak sršeň lapený v krabici od bot, dvacetkrát otevřel mrazák, aby zkontroloval, jestli tam brýle nejsou, opakovaně nahlédl pod rohožku, do botníku, odpadkového koše, kalíšku na zubní kartáčky, do trouby, načež bleskově rozmontoval nádržku splachovačky na záchodě, přitom mi po celou dobu manželství tvrdil, že si neumí otevřít ani krabičku sardinek, jelikož na to není dostatečně manuálně zručný. (Že brýle ležely celou dobu na jeho nočním stolku netřeba zdůrazňovat.)

Dovedete si představit, jak by vás takový tvor mohl najít?! Snad jedině že by vás přejel na přechodu pro chodce!

Přítelkyně Julie se s mojí máti kupodivu shoduje v názoru, že žena si chlapa hledat nemá. Žena si ho má údajně vybírat! Tato metoda mi zní vznešeně a důstojně, ovšem narážím zde na drobný technický zádrhel: Nemám z čeho vybírat!

Přítel Internet pokrokově hlásá, že hledat chlapa je v dnešní době běžné jako hledat místo k parkování v centru města. Že je to bohužel i podobně obtížné, všem svým věrným věřícím bezostyšně tají.

V časopise pro ženy, kterým listuji v čekárně u zubaře, se dočítám, že sbalit mužského je hračka, jen se musím vyvarovat jistých chyb: Například nechodit stále na stejná místa (nehodlám v práci dávat výpověď a jinam takřka nechodím), neodmítat povýšeně muže, kteří se mi nelíbí, mohl by to zahlédnout ten, co by se mi líbil (brala bych už cokoliv!), nechtít muže zoufale, vždyť i bez nich je na světě fajn (jo, ale maximálně tak pár měsíců)...

A co si myslím já? Že na každém šprochu je pravdy trochu, že každá rada má cosi do sebe. Asi si dám inzerát: *Chybující zoufalka by ráda sbalila muže, kterého si sama pečlivě vybere! Zn. Najdi si mě, čekám doma!*

Praktická instruktáž

Bez naděje ze mě sálá jako žár z teplometu. Občas, když mě nikdo nevidí, skloním hlavu k vlastnímu podpaždí a očichávám si ho jak pes svůj řitní otvor, abych zjistila, jestli ze mě zoufalství není dokonce už i cítit.

„Ty si v tom svém trápeníčku prostě libuješ!“ odhaluje ve mně skrytý masochismus Julie. „Jinak bys dávno začala mužský úplně normálně svádět!“

Nevím jak svádět chlapy. Kdysi jsem se pokusila svést vlastního muže, na radu prodavače v sex shopu jsem zakoupila a posléze se i navlékla do erotického oblečku zdravotní sestry, vtančila v něm do ložnice a dočkala se pouze konstatování, že na Mědovu školní besídku, kam se rodiče mají dostavit v maskách, se mu zdá můj úbor přece jen poněkud odvážný.

„Při svádění je rozhodující řeč těla,“ povídá Julie, která svým tělem dokáže komunikovat tak dokonale, že bývá mužskými opepena jako lednice školními výkresy v rodině s pěti dětmi.

„Když moje tělo křičí jedině, že bych měla zhubnout!“ fňukám.

„Blbost,“ míní Julie. „Oblíkni se, provedeme instruktáž v praxi!“

Na barové sesli si připadám jako na štaflích, nervózně se ošívám, takže každým okamžikem hrozí, že se zřítím dolů. Nudím se. Julie už dobrých dvacet minut konverzuje s chlápkem, který porozuměl řeči jejího těla dřív, než si v šatně sundala kabát.

„Musíš se jim dívat do očí!“ sykne mi do ucha.

Smyslně se zadívám na barmana. „Udělám vám kafe, zdá se, že jste to s tou tequilou trochu přepískla,“ reaguje otcovsky.

„Sleduj!“ řekne Julie, když konečně odpálkuje vlezlého maníka. A pak si neuvěřitelně ladným posunkem odhodí vlasy z ramen. Můžu na ní nechat oči. A nejen já, muži se kolem začínají houfovat.

Pokusím se ji napodobit, ale vzhledem k tomu, že jsem ostříhaná skoro na ježka, gesto vypadá, jako bych si setřepávala ze svetru lupy. Poraženecky se zvednu a odpížím se na záchod. Julie mě doběhne: „Co to mělo znamenat? Vypařila ses od stolu jak desetiletý spratek, co v samošce šlohnul pytlík cucavejch bonbónů! Svůdná žena je přímo povinná chodit vzpřímeně a pěkně vrtět zadkem...“

Nechám se vyhecovat a jdu do toho. Provrtím se celou hospodou, až mi v kloubech praská, vyškrábu se zpět na barovou stoličku a s vděčností příjmu od barmana to kafe. Se zjevnými sympatiemi se na mě usměje.

Zabralo to!, říkám si pyšně. Nakonec je to vážně docela jednoduché... V tom barman účastně pronese: „Jó, kyčle jsou svinstvo... Já s nima byl na operaci loni a taky furt chodím jako tučňák.“

„Já to nepokládám za žádnou novou techniku...“
„Vždyť je to úplně jednoduché...“
„Já s nima byl na operaci loni a taky furt chodím jako tučňák.“

„A proč tohle děláš?“
„Já to dělám, protože...“

„Já to dělám, protože...“
„Já to dělám, protože...“

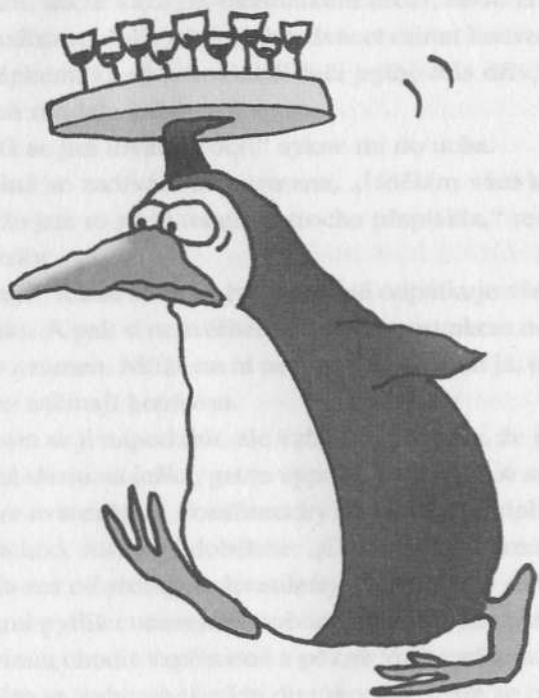
„Já to dělám, protože...“
„Já to dělám, protože...“

„Já to dělám, protože...“
„Já to dělám, protože...“

„Já to dělám, protože...“
„Já to dělám, protože...“

„Já to dělám, protože...“
„Já to dělám, protože...“

Čokoláda mě ještě nikdy nezklamala

„A kde že jsi ho potkala?“ nevěřícně se mě Julie už asi počtvrté ptá.

„Já ho nepotkala! Vrazila jsem do něho. U stánku s rychlým občerstvením,“ znovu líčím drobnou epizodu svého nudného života. Dávám si záležet. Už přes dva roky jsem neměla k vyprávění žádné zajímavé téma, chci si to vychutnat. „Vrazila jsem do něho, vyklopila mu na svetr asijské nudle a spláchla to půllitrem coca coly.“

„A po tomhle útoku ti dal vizitku?“ kroutí hlavou.

„Jo, dal,“ povídám pyšně. „Ono mu ani nic jiného nezbylo, když jsem z něho duchapřítomně servala ten zaliskanej svetr a trvala na tom, že mu ho vyperu vlastnoručně!“

„Já myslela, že tě chce zase vidět...“

„To já si myslím taky,“ pravím neochvějně. Jistěže vám může moje domněnka připadat poněkud domyšlivá, abyste pochopili, museli byste vidět **jeho** oči! Přívětivé, laskavé, dobrácké, shovívavé a čokoládově hnědé. Těm očím věřím, čokoláda mě totiž ještě nikdy nezklamala!

„Dobrý den!“ volám hned následujícího dne. „Tady je Anděla...“

„Ehmm?“

„Anděla... to nemehlo, co vám vyklopilo oběd na hrudník!“

„Aha... Anděla,“ opakuje po mně trochu nepřítomně a pak dodá: „Připadala jste mi taková nadpozemská... Můžu vás pozvat na oběd? Na revanš za ten, co jste mi včera přihrála do náruče vy?“

„Ano,“ odvětim, aniž bych byla nějak mimořádně překvapená. Přesně jak jsem říkala: Čokoláda mě ještě nikdy nezklamala.

Mužská kritéria nezávaznosti

Dobrych patnáct let jsem nebyla na rande. Čučím do skříně bezradně jak šatní mol, který se nemůže rozhodnout, zda coby předkrm zvolit tvídovou sukni či vlněný pléd. Hrkám ramínky ze strany na stranu a začínám litovat, že jsem Julii poslechla.

„Varuju tě! Ne abys šla randit rovnou od holiče a v nových šatech... Musíš respektovat mužská kritéria nezávaznosti!“ hučela do mě včera večer u vína.

„Mužská kritéria nezávaznosti?“ vyvalovala jsem oči. „A to v překladu znamená jako co?“

„Pro začátek nesmíš vypadat moc nažhaveně. A v žádném případě nepřiznávej, že jsi dva roky žila jen s Mecháčkem!“

Zmateně jsem přikyvovala. Ne snad že bych plánovala hned u oběda vykládat o svém mechově hladkém vibrátoru, kterému jsem v návalu osamělosti dokonce dala jméno, tak pitomá zase nejsem. Ale kdovíjak chytrá a světzatná očividně taky ne. To by mi asi sotva manžel pláchnul s jinou, že ano...

„Taky mu prosím tě nevykládej, že ti bývalej nasadil parohy... O tom se nemluví, ani kdyby to byly parohy největší, nejkrásnější a celý pozlacený! Ani kdyby je od tebe odkoupilo Národní muzeum, rozumíš?“

„Nerozumím,“ hlesla jsem. „Randění se od dob, co pamatuji, změnilo k nepoznání. Je to hotová věda...“

„Do toho se zase dostaneš, neboj,“ utěšovala mě Julie, která ze cviku rozhodně nikdy nevyšla. V randění je mistryní světa. Randila když byla vdaná, rozvedená, těhotná... Randila při kojení, kdy měla malou Rozárku schoulenou v šátku ovázaném kolem těla jako indiánská žena.

Julie je indiánská žena, je to šamanka, co muže vždycy očaruje, vezme si z nich to nejlepší a zvesela se oddává dalšímu randění. Julie je mým pravým opakem.

„A tady máš brožurku o doplňcích a jejich magickém kouzle. Ty cibule, díky kterým nosíš levý rameno o pár centáků níž, už konečně vyhod!“ poradila mi na závěr.

„Abych to tedy shrnula... Mám jít na rande neučesaná, ve starých hadrech, lhát o své minulosti a pokud sundám ty hodinky, co jsem dostala od babičky za složení maturity, žádný chlap mi neodolá?“

„Tak nějak,“ ušklíbla se Julie a sevřela ruce v pěst, aby zdůraznila, že mi přeje štěstí.

Budu ho potřebovat! V té vyrudlé černé sukni a svetříku posetém žmolky z častého praní by soudná ženská šla maximálně v rámci jarního úklidu vyklízet půdu. Ale co, říkám si, třeba od obnošeného šatstva odvedu pozornost nějakým tím rafinovaně uvázaným šátečkem či vhodně zvolenou bižuterií. Odbornice na doplňky v předmluvě nabádá k pečlivému změření zápěstí.

Následující půlhodinu věnuji hledání krejčovského metru, abych se posléze v brožuře dočetla, že mám velice útlá zápěstí, pro jejichž majitelky na čtyřiceti stranách není jeden jediný typ, čím se zkrášlit. Všechny ozdobné pásky, stuhy, přívěsky, šátky, náramky, brože, klobouky a taštičky jsou vhodné pro ženy se středními či širokými zápěstími. Vychází mi z toho jasný závěr: Pokud pan Vincent Váňa není fanatickým přívržencem útlých zápěstí, jsem totálně v háji, protože právě tenká kostnatá zápěstí budou na schůzce s ním mojí jedinou ozdobou.

Vzájemná linka důvěry

„Tak co?“ vyptává se Julie.

„Dobry...“

„Stručnost si nech pro Svědky Jehovovy, až tě zase budou lámat!“ odsekne.

Snažím se nadšení schovat za sarkasmus: „Moje přestrojení za lhostejnou cuchtu ho neodradilo. Pozitíí jdem plavat na kryták. Doufám, že mi povolíš nový plavky, z těch, co mám, lezou gumičky, a když jsem tudle dělala pořádek v komoře, měla na sobě nachlup stejný padesátiletá modelka z titulní strany poválečného čísla časopisu Vlasta...“ brblám.

„Plavky ti půjčím. A nehudruj. Jde mi o tvé dobro,“ praví důležitě, načež na mě vychrlí další pokyny: „Jakožto naprostá amatérka v mužských otázkách by sis měla zapamatovat následující... Nikdy se mu nesvěřuj s trápením, od toho máš mě, a když nebudu na mobilu, raději brkni na linku důvěry...“

„Já chci partnera, co by byl moje linka důvěry!“ zakňourám. „Abychom si vzájemně byli linkou důvěry...“

„Na to zapomeň!“ utře mě. „Anebo se staň lesbou!“

„Copak chlapi se nepotřebují někomu svěřit, rozumět si s ním, poradit se, postěžovat si?“ nechápu.

„Samozřejmě že ano. Jenom nesnášejí, když si někdo stěžuje jim.“

„A co pověstná mužská opora?“

„To jsou fámy. Jestli potřebuješ oporu, cvakni si pořádně slivovice! A taky ne abys byla zase tak pitomě staromódně oddaná! Buď záhadná, zaneprázdněná a ne vzdycyky při ruce, když se mu zamane.“

„To půjde těžko. Povahou jsem oddanější než pes.“

„Tím se nechlub. A hlavně ne jemu, proboha!“

„A proč?“

„Protože když mu dáš pocit jistoty, bude bojovat o přízeň jinde. Chlap potřebuje zdolávat překážky...“

„Tak to bych pro něho jednu měla!“ zajásám. „Bédovi hrozí propadnutí z chemie! Nacpat do něho nějaký vědomosti se rovná výstupu na Mount Everest.“

„Zbláznila ses? Řeči o dětech omez jen na prostou informaci, že existují!“

„Myslela jsem, že je dobrý, aby věděl hned od začátku, že kluci ke mně patří úplně stejně jako moje uši, kolena či deprese...“

„Slovo deprese nevíš, co znamená!“ štěkne Julie. „Pamatuj si, že nemáš starosti s dětmi, deprese, nejsi osamělá, ani finančně na dně, být tebou tak zatajím i to, že jsi právnička...“

„Proč, prosím tě?!“

„Nejnovější statistiky dokazují, že chlapi se nejvíc bojí jít do vztahu s právničkami a učitelkami... Ale to je teď vedlejší. To nejdůležitější nakonec! V žádném případě mu neříkej, že potřebuješ, aby tě zachránil!“

„Uvědomuješ si, Julie, že pokud tě poslechnu, nevypadne ze mě ani slovo, protože všechna má nejfrekvencovanější témata jsi ocejovala jako tabu?“

„Jistěže,“ culí se. „Když nebudeš žvanit, aspoň se budeš soustředit na to, abys pěkně zatáhla břicho a vypnula prsa!“

(Štěstěno, stůj při mně, škemráám, abych se dokázala v přemíře pokynů správně orientovat. Nerada bych Vincenta na uvítanou olízla, svésila prsa a vystrčila pupek...)

Pouta a škrabošky

Známe se dva měsíce a ještě mě nepozval k sobě domů. Známe se dva měsíce a já dělám vše pro to, aby mě nepoznal, abych ho nevydělala svými sny obyčejnými jak všední den.

Zdá se mi dnes nějaký nesvůj, napadá mě a jaksi podvědomě očekávám, kdy na mě vybalí doposud utajenou manželku, nejlépe v sedmém měsíci těhotenství, anebo aspoň typicky mužskou úchytku – nevázat se.

„Vážou se kytice, psi ke kandelábru, lidé by se k sobě svazovat neměli, měli by se milovat,“ uvědomím si, že uvažuji nahlas.

Je bystrý, laskavý a chápvavý: „Kamarádka, nebo příručka?“

„Kamarádka se znalostmi přesahujícími odbornost všech dostupných příruček,“ usmívám se. Už vím, že právě jeho jsem hledala. Je opravdový. Bez škrabošky.

Sundávám tu svoji a nejraději bych přihodila i spodní prádlo. Vincent je mi náhle bližší, než se kdy podařilo otci mých dětí, jenž ochrannou masku neodkládal ani v ložnici při jejich plození.

„Můj vztahový poradce je dvakrát rozvedený mladší brácha,“ přiznává. „Pokaždé když budu mít chuť ti napsat esemesku na dobrou noc, mám si dát raději panáka navzdory riziku, že za pár měsíců ze mě bude těžký alkoholik. Nemám tě brát s sebou na flámy, i kdybych se tam měl sežrat steskem a nudou, protože musíš od začátku umět respektovat moje mužské zájmy. To, že jediným mým mužským zájmem jsi momentálně ty, nemám v žádném případě přeceňovat, neboť tenhle stav brzy poleví a budu mít na krku stíhačku...“ vyjmenovává.

„A já se mám tvářit, jako bych vybírala z hromady nápadníků, a přitom jedině, co z ní vybírám, jsou špinavé ponožky na vyprání a čerstvá zelenina v supermarketu...“

Vincent se řehotá: „Nikdy nevynášet odpadky v tvém bytě! Jinak s nimi budu chodit po zbytek života!“

„Samozřejmě! Já tě taky nesmím pozvat domů na večeři, a pokud přece jen ano, tak maximálně na pizzu objednanou přes telefon. Kdybych udělala tatarák anebo krakonošský řízek, budeš mě brát jako hospodyni, a tím navždy pro tebe ztratím pel ženskosti,“ přizvukují.

„V autě musím občas zatroubit a přihodit nějakého toho kretěna, protože jinak by sis mohla myslet, že jsem bábovka...“

„A hlavně se nezamilovat bezhlavě, nebýt upřímná, neotvírat ti duši a srdce, protože jediné povrchní vztahy můžou dlouhodobě fungovat...“

„Bezpodmínečně si musím uchovat vlastní prostor, i když nevím, čím ho zaplnit!“ hlásí na oplátku Vincent a smějeme se jak dva blázni.

„Já zase nesmím být smutná, protože by tě mohlo vyděsit moje očekávání, že mě rozveselíš...“

„Chci tě rozveselit, kdykoliv budeš smutná, i za cenu, že mě budeš vnímat jako tokajického trouba, co se nechá utáhnout na vařené nudli,“ povídá Vincent.

„Fajn! Zítra tě zvu na svíčkovou s domácím knedlíkem a brusinkami, budu tě přemlouvat, abys zůstal do rána, a klidně si na to vezmu tu úplně novou pidikošilku, co jsem si kvůli tobě koupila už před dvěma týdny...“

„Rád přijdu. Ale pod jednou podmínkou...“

„No?!“ na chvíli mi zatrne, jestli jsem to s tou upřímností přece jen nepřehnal.

„Že mi ráno, jak půjdu do práce, strčíš do ruky pytel s odpadky...“

Rok smyslnosti

Tak tohle to zvědavé otukávání a rovněž osahávání na počátku milostného vztahu naprosto zbožňuji! Ležím v posteli, pozoruji Vincenta, jak si obléká košili, aby se ještě před svítáním tajně vytratil z mé ložnice, a zjišťuji, že to dělá neobyčejně smyslně... První rok vztahu by si dle mého názoru zasloužil být všeobecně nazýván *Rokem smyslnosti*. Je to úžasné období, kdy na milovaném mužském protějšku obdivujeme úplně všechno, i to, co budeme za pár let stejně intenzivně nesnášet! Například: Jak si čistí zuby, chroupá buráky, zavírá dveře od auta, zvedá bradu při holení, jak si mechanickým intimním gestem upravuje koule po navléknutí spodního prádla, jak kloktá bylinný odvar při zánětu nosohltanu anebo mu kape z nosu pot, když jí horkou polévku... Všechno je nabitó erotikou, zjitřené hormony, napadají mozek jak záhadná droga a my děláme věci, o kterých bychom se nedávno ještě styděly i přemýšlet.

„Kdo půjde první?“ reaguji naprosto věcně na Vincentovo přání pomilovat se na záchodku v letadle, jako by to byla ta nejběžnější věc v mém životě. A to prosím nejen že jsem se na záchodku v letadle ještě nikdy nemilovala, já dokonce ještě nikdy ani neletěla letadlem!

„Běž první ty, budu dávat pozor, na který záchod zapadneš, a pětkrát krátce na tebe zafukám...“ navrhuje Vincent

a už tahle věta je dostatečnou milostnou předehtou. Vle- tím do kabinky, jako bych měla běhavku, jenže těsně za mnou vyrazí i letušky, vozíky s občerstvením zablokují uličku na příštích patnáct minut, a když na mě Vincent konečně smluveně zatuká, dusíme se v objetí smíchem.

Jistý vyhlášený sexuolog tvrdí, že smích a sex nejsou dohromady. Jeho názor nesdílím. Sex by měl být rozmanitý. Měl by být vášnivý, něžný, měl by nás bavit. A k zábavě přece patří i smích, no ne?

A my s Vincentem se bavíme skvěle! Bavíme se, když roztoužení stopneme výtah v jednom věžáku a z nejlepšího nás vytrhne hlasitý alarm, co se automaticky spouští tři minuty poté, co výtah uvízne mezi patry. Bavíme se, když na okénko auta mlátí klackem zděšený houbař, v domnění, že nás někdo zavraždil, okradl a auto s nahými mrtvolami ukryl na lesní pěšině. Bavíme se, když Vincentovi navléknu vibrační kroužek na penis, o kterém mě pruděrně vyhlí- žející sotva třicetiletá prodavačka v drogerii opakovaně uji- stila, že tento předmět rozhodně nepatří mezi žertovné.

Ale patří, paní prodavačko, patří! Zřejmě jste jen úplně zapomněla na svůj *Rok smyslnosti*... Jinak byste si s part- nerem také pečlivě prostudovali návod, navlékli kroužek, po pěti minutách vášnivé exploze ho odložili na noční sto- lek a dalších pětadvacet minut se chechtali, jak si tam osa- mělý kroužek pěkně poskakuje a vibruje...

Navzdory sexuologům i předčasně zestárlým proda- vačkám, navzdory těm, kteří přesně vědí, co by se mělo a co naopak ne, a přitom slepě míjejí vše, co život zjas- ňuje, navzdory moralistům i pokrytcům si myslím své: *Rok smyslnosti*, by si měl každý nejen co nejvíc užít, ale hlavně by na něj neměl nikdy zapomenout! *Rok smysl- nosti* je totiž základním kamenem dobrého manželství!

Zamilovaný muž

Zatímco zamilovaná žena stále podprahově myslí na to, kolik objekt jejích citů vydělává, zda bydlí ve vlastním bytě či ve státním, jestli v zaměstnání má kam profesio- nálně i platově růst a do jaké míry je miláček perspektiv- ní pro rodinný život, zamilovaný muž nemyslí. Zamilov- vaný muž je tvárný jak rozehrátý vosk a je jen na ženě, co si z něho vytvaruje, než vosk zase ztuhne. Aspoň takhle nějak mi to mnohdy předhazovala Julie, která by si s roz- manitými voskovými panáky mohla otevřít konkurenční muzeum.

„Na co čekáš? Teď je ta správná doba, abys Vincenta zma- sírovala do podoby, se kterou by se dalo koexistovat...“

„Já s ním nechci koexistovat, já s ním chci žít! A masí- rovat mu chci akorát záda, když ho budou bolet z toho věčného hrbení se nad mikroskopem.“

„Nebud' pitomá!“ varuje mě Julie.

Jsem pitomá. Vždycky jsem byla a zřejmě i budu. Vlast- ně se mi tenhle druh pitomosti docela zamlouvá a jsem na něj i náležitě pyšná. Přesto se neubráním úvahám, co by bylo zapotřebí na Vincentovi změnit, než bude pozdě. A docházím k překvapivému závěru, že nic.

Svůj závěr hrdě sděluji Julii, kterou absolutně nepře- kvapuje. „Seš nepoučitelná, nenapravitelná a tvůj přístup k mužským je naprosto sebezničující. Jen doufám, že s Vincentem budeš mít větší kliku než s exmanželem.“

Já v to nedoufám, já v to věřím! A najednou si nejsem jistá, jestli je na tom Julie coby majitelka muzea mužských atrap lépe. Vzpomenu si na zástup zajímavých chlapíků, co rozehrátí počáteční vášni prošli jejímá rukama a které opouštěla, protože ji jejich psí oddanost obtěžovala.

Chlap, co si sám dokázal tak maximálně zalít kafe, se pod jejím vlivem stával natolik zdatným kuchařem, že by jím nepohrdl ani hotel Plaza. Chlap, co byl zvyklý uklízet špinavé ponožky pod postel, se je naučil prát společně s ostatním prádlem včetně záclon, které příčinnivě věšel na vysoko umístěné garnýže ze štaflí. Chlap, který žasl údivem, že řízky se dělají z něčeho tak odpudivého, jako je vepř, dokázal časem u řezníka rozeznat hovězí roštěnec od oháňky. A všechny tyhle staffordské voskové panáky stejně Julie vyměnila za nové, nedokonalé a tvárné. Možná se jen minula povoláním. Chtěla být sochařkou, a protože vystudovala ekonomii a živí ji obchod, nikoliv umění, ve volném čase hněte místo jílů planoucí mužská srdce.

Drkocám se tramvají a právě ve chvíli, kdy si rouhačsky pomyslím, že ani Juliiny rady nemusí být vždy ty nejmoudřejší a že se bez nich v budoucnu klidně obejdu, protože mám v životě konečně jasno, naskytne se mi neobvyklý výjev. Připomíná scénku z němeého filmu. Sotva dospělý výrazně snědý muž strká ruku staré ženě do kabele a vytahuje z ní peněženku. V tom pohlédne na svoji dívku, která sedí na sedadle pod ním a nesouhlasně vrtí hlavou. Mladík vrátí peněženku zpět, poklekne před svojí velitelku a láskyplně jí zlíbá holé místečko na stehně vykukující z rozervaných džínů.

V té chvíli pomyslně smekám před Julií a jí podobnými ženami, co dokáží zamilovaným mužem kormidlovat správným směrem. Všichni muži nejsou jako Vincent, který se narodil se zabudovaným kompasem. Jsou tací, kteří bez správné navigace brázdí svět nabití destruktivní silou. Škoda jen že kdysi jistý Adolf nevzplanul vášní k nějaké moudré kormidelnici. Stačilo, aby jeho milá zavrtěla hlavou, a nemusela být druhá světová...

Otevřete oči, kolegyně matky!

Žiju si jak v ráji a stále víc nabývám na ostražitosti, aby mě zase nějaká fuchtle z ráje nevyšoupla. A nedávno jsem na to konečně kápala. Objevila jsem pravou příčinu rozvodovosti: Jsou to děti!

Nevěříte? Nechápete? Anebo taky nakonec žijete v tom obehnaném bludu, že děti manželský svazek stmelují?

Je na čase otevřít oči!

Co se stane, jakmile žena otěhotní? Namlouváte si, že zkrásní, zněžní a její oči získají takový ten zvláštní třept, jako když vydlabanou dýni prosvítíte zevnitř stowattovou žárovkou? Možná také, ačkoliv já si myslím, že tuhle chabou útěchu vymyslela nějaká zoufalá nafouklá ženská čekající minimálně trojčata.

Osobně jsem toho názoru, že málokterému chlapovi se zamlouvá stvoření, co vypadá jak kapustňák, věčně zívá, trpí nadýmáním, ke koláči přikusuje nakládanou okurku, slovo sex považuje pouze za německou číslovku, a když je ochotno si promluvit, tak jedině o odstínu nátěru dětské postýlky, oteklých nohou či kojeneckých dupačkách.

Milující muž se upne k termínu porodu jako vězeň ke dni, kdy má být propuštěn na svobodu. Jenže narozením dítěte to nekončí, ale naopak teprve začíná. Objevují se problémy, jako jsou strie, patnáct kilo nadváhy, křečové žíly, rozpraskané bradavky, ze kterých crčí mléko jak z kropicí koněvky, a v neposlední řadě šestinedělí. Milující muž znervózní, ale rozhodne se z lásky k ženě vydržet. Trpně snáší ženino žvatlání o prdíkách, blinkání, trpně snáší toho řvoucího rudolícího vetřelce v manželské posteli, která se pro něj změnila v mnichovo lože.

A čas se vleče, manžel nechápe, kdy se z jeho křečké víly stala saň. Saň, co vztekle syčí, kdykoliv on bouchne dveř-

mi, mluví moc nahlas, dožaduje se večere či polibku v době koupání, přebalování, kojení, tedy vlastně kdykoliv. Muž si připadá doma nepotřebný, ba přímo přebytečný, a stále více času tráví s kamarády na tenisových kurtech, bowlingu, v práci anebo i po hospodách, striptýzových barech, prostě všude tam, kde je žádaný a vítán.

Saň ovšem neocení, že mužiček doma nezavazí, že neotravuje a pěkně se zabaví sám, ona namísto vděku dští síru! Načež jí muž složí k nohám smířící dar například ve formě týdenní dovolené v luxusním hotelu, kde by měli čas jen pro sebe. Žena si poklepe na čelo a odsekne něco v tom smyslu, že jen idiot by svěřil tříměsíční dítě jeho matce, která pije vinný střík už ke snídani (popřípadě uklízí jen na Vánoce, v její péči chcípne do týdne i kaktus apod.).

Muž se zatvrdí a saň se mění ve vícehlavou.

Přichází období, kdy manžel již přestává snít o tom, že by se jeho žena vrátila k vílí podobě i její konfekční velikosti. Najednou zjišťuje, kolik lákadel nabízí ten skoromládenecký život, a domů se vrací pouze k teplé večeři, čistému prádlu a televizní obrazovce, ideálně v případě, když děti spí. A pozvolna zapomíná, že ta unavená, neupravená ženská, co čte maximálně tak návody na přípravu kojenecké instantní stravy nebo instrukce k dávkování jitrocelového sirupu proti kašli, je manželka. Bere ji jako opečovávatelku rodinného krbu, připoutanou k němu spolehlivěji než policejními náramky. Ta pohodlnost se mu začíná zamlouvat, má o ženiných aktivitách dokonalý přehled – i návštěvu zubaře či gynekologa musí ženatka předem nahlásit, aby ji na pár hodin zastoupil v nepřetržité péči o potomka. A že by o ni musel usilovat a oslňovat ji? Proč proboha? Od té doby, co přestala chodit do práce, kde se kolegové předháněli s pozváním na

oběd, o ni projevují zájem pouze muži, co nosí plíny a v puse mají dva mléčné zuby a dudlík. Ale ta mladá advokátka, co nastoupila na její místo, to je něco úplně jiného... ta by za nějaké to úsilí stála...

Už mi věříte?

(Bohužel, ještě než jsem stihla nechat si svůj převratný objev patentovat, zjistila jsem, že my dva s Vincentem máme zaděláno na rozvod už před svatbou. Jsem ve čtvrtém měsíci, prý to bude zase kluk...)

Naučme se brzdit!

„Tady je šedesátka,“ upozorňuji Vincenta mírně a prsty přitom křečovitě zatínám do sedadla spolujezdce.

„Já vím,“ povídá, aniž by sundal nohu z plynu.

„A tady už dokonce padesátka!“ křiknu a potomek uvnitř břicha mě zprudka nakopne. Slzy mi vstoupí do očí. Že se mužská solidarita začne projevovat již v prenatalním období, jsem skutečně nečekala.

„Brzdi!“ zaječím hystericky a bezpečnostní pás se mi v mžiku zařízne do obřího břicha jako do melounu, který chcete rozkrojit vejpúl. Nechci mít břicho vejpúl, nechci se při každé jízdě autem třást hrůzou, chci klid a pohodu. Chci, aby mě Vincent po dobu těhotenství vozil opatrně jako kupu vajec. Opatrně jako vejce. Jedno velké oplodněné vejce.

„Zbláznila ses? Vždyť jsme se málem vybourali,“ kroučí hlavou.

„Myslela jsem, že už blikne červená. Nesnáším riskantní jízdu,“ vzlyknu.

„Jediné, co je na téhle jízdě riskantní, jsou tvoje pokyny!“ odsekne Vincent našťavaně a já si uvědomím, že jsme se právě ocitli uprostřed naší první manželské hádky. Tři týdny po svatbě!

„Kdybys jezdil pomaleji, nemusela bych ti nic říkat...“ nehodlám na sebe nechat svalit zodpovědnost za první konflikt. Dobře vím, že brzdit bychom měli oba. On pedálem, já slovně. Ani jednomu z nás se to ale nedaří.

„Jezdím pořád stejně, dřív sis nestěžovala.“

„Dřív jsem nečekala naše dítě!“ pravím umíněně. „A nelep se pořád každému autu do zadku, byla bych ti vděčná, kdybys dodržoval bezpečnou vzdálenost.“

„A já bych ti byl vděčný, kdybys tak nevyšlovala. Jezdím dvacet let a pokud nepočítám odřený blatník při couvání, neměl jsem doposud nehodu.“

„Doposud!“ vykřiknu pateticky. „Jak správně sám říkáš, **doposud** jsi neměl nehodu. A chováš se, jako by ti to bylo nesmírně líto! Já tě jen upozorňuji, že pokud právě teď toužíš otestovat deformační zóny přední části vozu, tak sis to setsakramentsky blbě načasoval!“

Vincent zhluboka vydechne a pak rozvážným hlasem praví: „Znám jednu, co taky manželovi pořád kecala do řízení. To bylo samé zpomal, zpomal, zpomal, až ho natolik znervóznila, že se nárazníkem strefil do přístavku na popelnice, ona si překousla jazyk a bylo po kázání...“

Na tachometru už je zase minimálně o deset kilometrů v hodině víc nad povolenou rychlost, kterou bych já v zájmu bezpečí nastávajících matek ještě o něco snížila, ale držím se a mlčím. Učím se brzdit. Aspoň jeden z nás by to umět měl. A taky nechci přijít o jazyk, jak je vidět, budu ho v budoucnu ještě dost potřebovat. Jsem totiž už zase vdaná...

